

Most már széntömb. Fülledt, fekete, fojtó tárnából dobta ki a bánya. Most már széntömb, de -  
barna őserdőknek volt  
régesrég piciny paránya.

Valamikor törzsét orkán döngette, töve a föld bús borát szívta és hamuszínű, fátylas  
éjszakákon ága fényért  
könyörgött sírva.

S mert a fa mindig szomjasan dalol, búg, (az örök szépnek érzi éhét) s mert a fában ott lüktet  
fájón, vágyón a nagy  
magasság és mélység:

Valamikor nótát nótázott halkan sok levele, sok mákszem húrja, töve titkos, kanyargós  
mélyeken járt és az orom az  
 eget fúrta.

Most már széntömb. Palás, magányos, árva. Némasága a holtak csendje. De ha piros  
lánggal lobog: őserdők

zúgnak, zokognak hosszan benne.